

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném 14. června 2017 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Navrátilové a soudců JUDr. Evy Rejchrtové a JUDr. Radka Hartmanna odvolání obžalovaného [REDAKCE] a státního zástupce **Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové** podaná proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z 18. července 2016 č. j. 9 T 6/2014-6036 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o vině trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění změn a doplňků účinném do 31. prosince 2009 */bod 1) výroku napadeného rozsudku/* a ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] při nezměněném výroku o vině zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku */body 2) a 3) výroku napadeného rozsudku/* **o d s u z u j e** podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **p ě t i (5) roků**.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **v ě z n i c e s d o z o r e m**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **t r e s t z á k a z u č i n n o s t i** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu **p ě t i (5) roků**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] */dále i jen obžalovaný/* uznán vinným trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 a zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku a podle § 250b odst. 4, § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu

obchodních společností a družstev na dobu pěti roků. Poškozená [REDAKCE], a.s., byla se svým nárokem na náhradu škody podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Dle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaný trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákona měl dopustit tím, že jako jednatel společnosti [REDAKCE], s.r.o., podal [REDAKCE] 2006 na pobočce [REDAKCE], a.s., v [REDAKCE], jménem této společnosti žádost o poskytnutí hypotečního úvěru v částce 8.800.000,- Kč za účelem koupě nemovitosti v [REDAKCE] čp. [REDAKCE] a dne 8. června 2006 uzavřel s [REDAKCE], a.s., smlouvu o úvěru č. 568-171-06, na jejímž základu mu byl bankou poskytnut a posléze vyplacen úvěr ve výši 8.000.000,- Kč, a to na koupi předmětné nemovitosti, který se zavázal splácet v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 76.688,- Kč, přičemž při sjednávání úvěrové smlouvy bance zamlčel podstatné údaje vztahující se k jeho osobě a ke společnosti [REDAKCE], s.r.o., když neměl vážný zájem v kupované nemovitosti podnikat, neměl zájem a s ohledem na skutečné výsledky hospodaření společnosti [REDAKCE], s.r.o., ani nemohl splátky v plné výši hradit a tento úvěr sjednával mj. i proto, aby částku 2.750.000,- Kč použil k jinému než sjednanému účelu, přičemž k žádosti o poskytnutí úvěru sám, případně prostřednictvím dalších osob doložil nepravdivé doklady, konkrétně znalecký posudek [REDAKCE] o údajné ceně nemovitosti, smlouvu o budoucí smlouvě kupní a kupní smlouvu údajně uzavřené mezi společnostmi [REDAKCE], s.r.o., a [REDAKCE], s.r.o., dne 8. června 2006, kde je kupní cena nemovitosti nepravdivě uvedena částkou 11.000.000,- Kč, padělanou svěřenskou smlouvu [REDAKCE], dle níž měl svěřenský správce přijmout na svěřenský účet částku z hypotečního úvěru a částku 3.000.000,- Kč z vlastních prostředků společnosti [REDAKCE], s.r.o., a z takto svěřených peněžních prostředků po zápisu vkladu vlastnického práva ze svěřenského účtu vyplatit částku 10.670.000,- Kč prodávajícímu a zbývající část použít na zaplacení daně z převodu nemovitosti, nepravdivé účetní doklady společnosti [REDAKCE], s.r.o., a nepravdivou charakteristiku společnosti [REDAKCE], s.r.o. Po čerpání úvěru obžalovaný prodávajícímu, společnosti [REDAKCE], s.r.o., uhradil skutečně sjednanou kupní cenu, tj. 5.250.000,- Kč, a peněžní prostředky ve výši 2.750.000,- Kč v rozporu s účelem úvěru převedl na účet společnosti [REDAKCE], s.r.o. Úvěr byl poté splácen pouze do 31. března 2008, čímž vznikl dluh na iistině úvěru ve výši 7.161.218,- Kč. Tímto jednáním měl obžalovaný způsobit [REDAKCE], a.s., po odečtení hodnoty zastavené nemovitosti, která ke dni 25. dubna 2013 činila 3.500.000,- Kč, škodu v celkové výši 3.661.218,- Kč.

Zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný měl dopustit tím, že 31. března 2008 ve stejném postavení na shodné pobočce [REDAKCE], a.s., uzavřel smlouvu o poskytnutí revolvingového úvěru k účtu č. [REDAKCE] ve výši 7.000.000,- Kč, a to za účelem úhrady závazků z předešle sjednaných smluv o úvěru z 19. února 2007 a 26. září 2007 a dále financování krátkodobých pohledávek z obchodního styku a provozních potřeb, kdy poskytnutí úvěru bylo zajištěno mimo jiné i zástavním právem k pohledávkám z obchodního styku společnosti [REDAKCE], s.r.o., a ručitelským závazkem obchodní společnosti [REDAKCE], spol. s r.o., za niž jednal rovněž obžalovaný, přičemž k žádosti o poskytnutí úvěru obžalovaný sám nebo prostřednictvím dalších osob doložil nepravdivé doklady, konkrétně pozměněné přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2006, nepravdivý výkaz pohledávek a závazků z obchodního styku společnosti [REDAKCE], s.r.o., za roky 2005-2007, a současně věděl, že společnost [REDAKCE], spol. s r.o., nemá žádné zaměstnance, vykazuje ztráty z podnikání a nemá žádný dlouhodobý majetek. Po vyčerpání úvěru obžalovaný splátky, které měly být hrazeny od 15. července ve výši 150.000,- Kč měsíčně, vůbec nehradil, čímž způsobil [REDAKCE], a.s., škodu ve výši 7.000.000,- Kč. Další útok téhož zločinu měl obžalovaný spáchat tím, že dne [REDAKCE] 2008 na téže místě podal jako fyzická osoba žádost o poskytnutí úvěru ve výši 300.000,-

Kč, ke které doložil padělané potvrzení o výši svého příjmu ve společnosti [REDAKCE], s.r.o., dle něhož měl jeho průměrný měsíční příjem činit 29.560,- Kč, ačkoliv takových příjmů nedosahoval a [REDAKCE], jejíž údajný podpis byl na listině připojen, uvedené potvrzení nevystavovala a po uzavření smlouvy o úvěru s [REDAKCE], a.s., ze 13. března 2008, v níž se zavázal hradit úvěr měsíčními splátkami ve výši 5.500,- Kč, a vyčerpání úvěru, splátky úvěru řádně nehradil a [REDAKCE], a.s., tak způsobil škodu ve výši 290.706,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [REDAKCE], a to do všech výroků rozsudku, a státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, který podal odvolání v neprospěch obžalovaného výlučně do výroku o trestu.

Obžalovaný napadá výrok o vině pod bodem 1), neboť má za to, že skutková věta obsahující popis skutku je v rozporu s důkazy provedenými v hlavním líčení. Popisuje spolupráci s [REDAKCE], na jehož doporučení počátkem roku 2006 uzavřel smlouvu o spolupráci se společností [REDAKCE] zastoupenou [REDAKCE]. Dle svého tvrzení byl odvolatel o možnosti koupě nemovitosti v [REDAKCE] za účelem podnikání a pronájmu společnosti [REDAKCE] s.r.o. informován též [REDAKCE] a jím mu také byla předložena smlouva o budoucí smlouvě kupní s cenou nemovitosti ve výši 11 milionů Kč a se stanovenou zálohou na kupní cenu ve výši 3 milionů Kč, na niž byl již podepsán zástupce vlastníka nemovitosti. Podklady od [REDAKCE] byly prostřednictvím jeho spolupracovníků [REDAKCE] a [REDAKCE] předány [REDAKCE] který společně s [REDAKCE] zajistil vypracování znaleckého posudku znalcem [REDAKCE]. Poté [REDAKCE] samostatně a bez součinnosti s odvolatelem zpracoval žádost o poskytnutí hypotéčního úvěru ve výši 8,8 milionů Kč na zaplacení části kupní ceny nemovitosti a bez účasti odvolatele ji předal do [REDAKCE], a.s., pobočka [REDAKCE]. Obžalovaný sám neměl možnost vypracovat a podat žádost, protože neznal postup k vyplnění tiskopisu žádosti o úvěr u [REDAKCE], a.s. Nebyl srozuměn s tím, že údaje předané peněžnímu ústavu třetími osobami jsou jiné, než jakými disponovala společnost [REDAKCE], s.r.o., tzn., že jsou nepravdivé, resp. hrubě zkreslené. Podpisy smluvní dokumentace v [REDAKCE], a.s., kupní i svěrenské smlouvy zajišťovali [REDAKCE] a [REDAKCE]. Odvolatel přijel do [REDAKCE] k podpisu kupní a svěrenské smlouvy se zpožděním, zástupce vlastníka nemovitosti se již na místě nenacházel. Obsah smluv nekontroloval, neboť návrhy smluv schválil předtím [REDAKCE], a ani mu nebylo známo, kolik exemplářů podepisuje. Poté spolu s [REDAKCE] odjel do [REDAKCE], a.s., kde již bylo poskytnutí hypotéčního úvěru schváleno pracovníky [REDAKCE], a.s. Úvěrové smlouvy před jejich podpisem nečetl, protože byly schváleny [REDAKCE] a [REDAKCE] a [REDAKCE], a.s., již nepřipouští provádět jakékoli změny v předtisku vyhotovených smluv. Při podpisu úvěrové smlouvy mu přílohy k žádosti o hypotéční úvěr nebyly předloženy. V této souvislosti odvolatel poukazuje na písemné vyjádření [REDAKCE] specialisty úvěrových rizik [REDAKCE], a.s., o externích prodejcích (EXPA) [REDAKCE], a.s., kterým byl i [REDAKCE] podle kterého banka i klient předpokládají, že EXPA předává bance úplné a pravdivé informace a podklady, proto je banka dále neprověřuje. Odvolatel proto opakuje, že v době uzavírání úvěrové smlouvy neznal obsah listin předložených k žádosti o úvěr, a proto nemohl vědět, že ekonomické ukazatele společnosti [REDAKCE], spol. s r.o., byly neznámými osobami změněny. Hypotéční úvěr byl splácen po dobu dvou let, byl zajištěn kupovanou nemovitostí. Cena nemovitosti se mu nezdála neúměrně vysoká a ani pracovníci [REDAKCE], a.s., výši ceny 11.000.000,- Kč nezpochybnili. Část kupní ceny ve výši 3.000.000,- Kč zajišťoval [REDAKCE] prostřednictvím [REDAKCE]. Odvolatel byl přesvědčen, že na základě dodatku ke kupní smlouvě podepsaného za společnost [REDAKCE], s.r.o., [REDAKCE]

došlo ke snížení kupní ceny o 2.750.000,- Kč a tím se současně snížila výše jeho celkového závazku týkajícího se hypotečního úvěru, neboť tuto částku prokazatelně vrátil. Výpisy ze svěřenského účtu mu dle jeho tvrzení nebyly zaslány, proto neměl kontrolu nad vyplácením peněžních prostředků. Nájemné hrazené na základě nájemní smlouvy se společností s.r.o. mělo pokrýt splátky úvěru, přičemž i po zastavení hrazení nájemného společnost s.r.o., uhradila 12 splátek hypotečního úvěru ze svých provozních prostředků, z čehož dle něj vyplývá, že měla zájem úvěr hradit. Obžalovaný vznáší rovněž námitky ve vztahu ke znaleckému posudku vypracovaného znalcem, neboť znalec neurčil hodnotu nemovitosti k roku 2006, nýbrž k roku 2013, a nevzal v úvahu tržní cenu nemovitosti s ohledem na její budoucí využití, neboť neměl k dispozici nájemní smlouvy. Znalecký posudek tak byl dle jeho mínění vypracován bez kompletních podkladů.

Podle názoru odvolatele výpovědi svědků jeho výpověď potvrzují, soud prvního stupně je však nesprávně reprodukoval, z nich vyplývající informace selektivně interpretoval v neprospěch odvolatele a ke skutečnostem svědčícím v jeho prospěch nepřihlédl, čímž došlo k porušení zásady volného hodnocení důkazů a nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Dle mínění odvolatele výpověď svědka potvrzuje jeho verzi o okolnostech uzavření smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru; svědkyně potvrdila, že příslušné podklady získala od, a vypovídala shodně i ke skutečnostem týkajícím se zpracování znaleckého posudku na cenu nemovitosti a kontroly nemovitosti ze strany budoucího věřitele; skutečnost, že na zástavní smlouvě se svědkem není ověřen svědkův podpis, svědčí o tom, že ji podepsal v bance a musel tedy být o kupní ceně nemovitosti ve výši 11.000.000,- Kč rovněž informován; svědek ve své výpovědi trval na správnosti svého odhadu kupní ceny ve výši 11.000.000,- Kč a potvrdil skutečnost, že s odvolatelem nikdy nejednal a poprvé ho viděl až v průběhu hlavního líčení; svědek potvrdil, že finanční záležitosti ohledně prodeje nemovitosti v zajišťoval, a svědek potvrdil, že odvolatele nezná, neboť při podpisu smluv nebyli přítomni společně. Výpověď svědka soud prvního stupně naopak účelově interpretoval v neprospěch odvolatele tak, že měl smlouvy hlasitě předčítat nejen, ale i obžalovanému, což však svědek naopak vylučuje. Soud prvního stupně také nepřihlédl k listinným důkazům založeným v úvěrové složce, a.s., které potvrzují znalost o výši poskytnutého úvěru, tzn. že je vyšší než kupní cena.

Obžalovaný shrnuje výsledky znaleckého posudku z oboru písmoznalectví-ručního písma týkající se sporného podpisu na žádosti o hypoteční úvěr a tvrdí, že znalec nemohl potvrdit, že předmětný podpis může být pravým podpisem obžalovaného, neboť mu byla ke zkoumání předložena pouze nekvalitní elektrografická kopie.

Obžalovaný namítá, že soud prvního stupně měl přihlídnout k nesprávnému postupu pracovníků a.s., kteří neověřovali správnost poskytnutých dokladů, i jejich smluvního partnera, a k možnému skutkovému a právnímu omylu odvolatele, který zjevně čelil manipulaci ze strany osob zainteresovaných na jejich vlastním obohacení. Nesplacení celého úvěru podle něj předcházela řetězce nepředvídatelných jednání třetích osob, a nelze z něj dovodit zavinění odvolatele. Obžalovaný poukazuje na trestní stíhání ve věci vedené Policií ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, územní odbor pod č. j. Vyjadřuje se k osobě svědka, jehož výpověď je v příkrém rozporu s výpovědí odvolatele i s výpovědí svědka. Tyto rozpory soud prvního stupně neodstranil a ani neposuzoval věrohodnost stěžejních svědeckých výpovědí, ač mají význam pro prokázání viny, a to zvláště za situace, kdy odvolatel do trestního spisu založil „Dohodu o uznání

závazku a jeho splnění s rozhodčí doložkou“, podle které měl [redacted] společnosti [redacted] s.r.o., uhradit svůj závazek, tj. údajný doplatek kupní ceny nemovitosti a zálohu na společnou podnikatelskou činnost. Odvolatel trval na výsledku svědka [redacted], který na základě pověření od [redacted] s [redacted] o úhradě závazku jednal a dohodu od něj převzal, přičemž podpisu této dohody byly přítomny i další osoby. Soud prvního stupně řádně neodůvodnil, proč odmítl veškeré návrhy obhajoby na provedení důkazů, včetně shora uvedené dohody, výsledku [redacted] a doplnění výsledku [redacted]. Ze strany soudu prvního stupně tak podle něj došlo k porušení zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu, neboť provedením důkazů navrhaných odvolatelem mohou vyplynout skutečnosti způsobilé založit i opačné rozhodnutí.

Dle obžalovaného tak skutková zjištění soudu prvního stupně nemají obsahový podklad ve svědeckých výpovědích, naopak jsou v rozporu s výpověďmi svědků [redacted] i odvolatele a mezi skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a provedenými důkazy tak je extrémní rozpor. Dle mínění odvolatele se soud prvního stupně nevypořádal s množstvím materiálu shromážděného ve prospěch odvolatele, důkazy vybíral selektivně a účelově, vytrhával je z kontextu. Obžalovaný má za to, že důvodem neúplnosti zjištěného skutkového stavu je jednostranné provedení pouze důkazů navržených obžalobou. Důkazy navržené odvolatelem soud prvního stupně bez řádného odůvodnění neprovedl, čímž byla porušena zásada, že jsou objasňovány bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obžalovaného.

Ve vztahu k výroku 2) napadeného rozhodnutí obžalovaný nejdříve popisuje okolnosti týkající se získání peněžních prostředků pro společnost [redacted] s.r.o., na získání výrobních prostor, rozšíření výroby a zajištění dalšího odbytu pro novou technologii zabezpečení osobních automobilů, tedy účast na projektu, která mu byla nabídnuta [redacted] a [redacted]. Získané úvěrové prostředky měly být použity na výrobu, propagaci a na prosazení výrobků na trhu. Veškeré potřebné materiály pro [redacted] a.s., pobočka [redacted] shromáždili [redacted] a [redacted], poskytnutí úvěru měl zajistit [redacted] a [redacted], který kvalifikovaně zpracoval žádost na poskytnutí kontokorentního úvěru od [redacted] a.s., /dále jen [redacted] společně se svými spolupracovníky ze společnosti [redacted]. [redacted] přitom zneužil získané informace k padělání podkladů za účelem poskytnutí úvěru od [redacted] a.s. pro společnost [redacted] s.r.o. Poté, co bylo [redacted] schváleno poskytnutí neúčelového kontokorentního úvěru až do výše 5.000.000,- Kč, odvolatel v pobočce této banky v [redacted] předal [redacted] v hotovosti 3.400.000,- Kč na zajištění odbytu a prosazení se na trhu. V souvislosti s tímto kontokorentním úvěrem podala [redacted] trestní oznámení kvůli možné protiprávní činnosti jejich externích poradců. Obžalovaný byl v této věci vedené Policií ČR, Správa Východočeského kraje, SKPV, odbor hospodářské kriminality [redacted] pod č.j. [redacted] vyslechnut a následně byla ve vztahu k němu věc odložena, protože nešlo o podezření z trestného činu. Nemohl být proto srozuměn ani s tím, že v souvislosti s poskytnutím následného úvěru [redacted] a.s., budou nějakými osobami z neznámých důvodů některé podklady a dokumenty padělány, když [redacted] na základě těchto podkladů poskytla společnosti [redacted] s.r.o., úvěr a Policie ČR při prověřování nezjistila, že některé podklady jsou zfalšované. Těmito skutečnostmi se soud prvního stupně nezabýval a nezdůvodnil, proč tak neučinil, ačkoli tyto důkazy mají bezprostřední vliv na uzavření smlouvy o kontokorentním úvěru, který je předmětem tohoto trestního řízení. Pracovníci [redacted] a.s., vstoupili do jednání s [redacted] za účelem převzetí úvěru č. 568-07037 z 19. 2. 2007. [redacted] a.s., úvěr vyplatila a od [redacted] získala celé podnikatelské financování společnosti [redacted] s.r.o., včetně podkladů doložených do [redacted]. Peněžní ústav si tedy mohl své podklady porovnat s podklady od

finančního poradce, což obžalovaný oprávněně předpokládal. Při podpisu nových smluv se nedokládají dříve poskytnuté podklady, protože poskytnutí úvěru bylo již pracovníky peněžního ústavu schváleno a úvěrová smlouva jimi podepsána. Soud prvního stupně do smluvní dokumentace chybně zahrnuje i dříve předloženou žádost a podklady, které předložil externí spolupracovník jako přílohy.

Skutková zjištění soudu prvního stupně tak dle něj nemají obsahový podklad ve svědeckých výpovědích, naopak jsou v rozporu s výpovědí odvolatele a svědkyně [REDAKCE]. Její výpověď potvrzuje, že odvolatel [REDAKCE], a.s., předložil nový podnikatelský plán, seznam pohledávek společnosti [REDAKCE], s.r.o., a návrh, aby nemovitost v [REDAKCE] byla prodána. Ostatní doklady byly doručovány pravděpodobně prostřednictvím [REDAKCE] a [REDAKCE]. Dále svědkyně potvrdila místo podepsání úvěrové smlouvy odvolatelem ve [REDAKCE] v prostorách obchodního partnera obžalovaného, [REDAKCE], nikoli na pobočce [REDAKCE], a.s., v [REDAKCE], jak je uvedeno ve výroku o vině. Popis skutku ve výroku 2) napadeného rozsudku proto podle odvolatele nevyhovuje všem náležitostem požadovaným ustanovením § 120 odst. 3 tr. řádu, neboť odvolatel nepředložil v [REDAKCE], a.s., pobočka [REDAKCE] žádné podklady k úvěrové smlouvě, ani v této pobočce úvěrovou smlouvu neuzavřel. Pracovnice [REDAKCE], a.s., ji přivezla vypracovanou a podepsanou odpovědnými pracovníky obžalovanému k podpisu do [REDAKCE], přičemž součástí dokumentace nebyla žádost o poskytnutí úvěru ani přílohy k žádosti. Dále odvolatel tvrdí, že v [REDAKCE] společně s [REDAKCE] informoval [REDAKCE] o podnikatelských obtížích společnosti [REDAKCE], s.r.o. Jednání se zúčastnila i [REDAKCE], proto navrhl její výslech, který nebyl proveden.

Odvolatel zdůrazňuje, že v minulosti mu bylo [REDAKCE], a.s., poskytnuto několik podnikatelských provozních úvěrů, přičemž většinu z nich splatil. Jednotlivé typy poskytnutých úvěrů nebyly předmětem dokazování, i když k žádostem měly být dokládány stejné podklady. Svědkyně [REDAKCE] se dle odvolatelovy interpretace její výpovědi vyjádřila tak, že byly dány podmínky na překonání finančních potíží klienta, přičemž v případě uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru se jednalo o obnovu dříve poskytnutých úvěrů, tedy se jednalo o samostatně vyčleněný provozní úvěr sloužící výhradně ke splacení stávajících závazků společnosti obžalovaného a byly stanoveny podmínky kontroly ze strany peněžního ústavu. Soud prvního stupně dle něj při hodnocení důkazů účelově reprodukoval výpověď svědkyně [REDAKCE] neodpovídajícím způsobem, což se odvolateli jeví jako nelogické, zmatečné a nedostatečné vyhodnocení svědecké výpovědi.

I v této části výroku o vině napadeného rozsudku obžalovaný nesouhlasí s názorem znalce z oboru písmoznalectví – ruční písmo ohledně podpisu na žádosti o revolvingový úvěr ze 4. března 2008, neboť znalec měl k dispozici pouze nedokonalé elektrografické kopie a nedokázal se vyjádřit k tomu, zda na ně nebyly podpisy odvolatele pouze přeneseny. Závěr znalce se proto odvolateli jeví jako nedůvěryhodný.

K jednotlivým úvěrům nebyly přiřazeny konkrétní listiny, které měly být předloženy, nebylo zjišťováno, kdo žádosti zpracoval, kdo je podepsal, z jakých obchodních aktivit společnosti [REDAKCE], s.r.o., při rozhodování o poskytnutí úvěru [REDAKCE], a.s., vycházela. Pokud byly [REDAKCE] nebo jeho spolupracovníky při zpracování žádostí o úvěry použity podklady, které by neměly stejné ukazatele jako ty předchozí, dle obžalovaného se jedná o pochybení pracovníků [REDAKCE], a.s., kteří měli možnost veškeré předkládané podklady porovnávat a měli je průběžně vyhodnocovat.

Podle názoru odvolatele proto soud prvního stupně nezjistil úplně skutkový stav, neprovedl navrhované důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného, důkazy vybíral selektivně a účelově, neodstranil podstatné rozpory ve výpovědích svědků, skutková zjištění soudu prvního stupně nemají obsahový podklad ve svědeckých výpovědích, ale jsou naopak v rozporu s výpověďmi [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted]. Porušení povinností orgánů činných v trestním řízení daných jim ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu obžalovaný dovozuje z neprovedení výsledku svědkyně [redacted], neodstranění vzájemných rozporů ve výpovědích svědků [redacted] a [redacted], resp. svědků [redacted] a [redacted], z nesprávného a neodpovídajícího způsobu interpretace výpovědi [redacted] odmítnutí výsledku [redacted], neprovedení důkazu dohodou o uznání závazku, nedoplnění výsledku [redacted], zamítnutí návrhu na vypracování znaleckého posudku za účelem potvrzení pravosti podpisů [redacted] na smlouvách mezi [redacted] s.r.o., resp. [redacted] s.r.o. a [redacted] s.r.o., když [redacted] tvrdí, že žádné takové smlouvy neuzavírala, opomenutí návrhu na konfrontaci mezi odvolatelem a [redacted] a mezi [redacted] a [redacted], nerespektování zásady ultima ratio, když policejní orgán vyzval [redacted], a.s., aby v posuzované věci podala trestní oznámení, zamítnutí návrhů na výslech osob prokazující spolupráci mezi společnostmi [redacted], spol. s r.o. – organizační složka a společností [redacted] s.r.o., neboť slyšený [redacted] se ke vzájemné spolupráci vyjádřit věrohodně nemohl, neboť v rozhodné době ve společnosti [redacted] spol. s r.o. – organizační složka svědek nepůsobil.

Odvolatel poukazuje na možnost, že svědkyně [redacted] mohla vypovídat v jeho neprospěch s ohledem na své vlastní protiprávní jednání a již pravomocné odsouzení Krajským soudem v Brně ve věci sp. zn. 39 T 10/2009, kdy v případě potvrzení údajů obžalovaného by svědkyni hrozilo další trestní stíhání pro zpronevěru částky 1.000.000,- Kč a související snahu svědkyně zmařit uspokojení věřitelů, na což obžalovaný upozornil Krajský soud v Ostravě. V dalším obžalovaný opakuje svoji výpověď ohledně spolupráce s [redacted] společností [redacted] s.r.o., a [redacted] s.r.o., převodu obchodního podílu společnosti [redacted] s.r.o., údajného závazku společnosti [redacted] s.r.o. vůči společnosti [redacted], a.s., a poukazuje na odsouzení svědka [redacted] rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 40 T 12/2008 s tím, že on však nemohl předpokládat spolupráci [redacted] s osobami páchajícími rozsáhlou majetkovou trestnou činností. Dle odvolatele společnost [redacted] s.r.o., dále navázala spolupráci se společností [redacted] s.r.o., měla předběžně nasmlouvané obchody na dodávky pilin v objemu přes 10 mil. Kč, ale na [redacted] s.r.o. byl prohlášen konkurz. [redacted] s.r.o., prokazatelně investovala do souvisejícího nákupu pilin za účelem výroby briket částku 2.445.000,- Kč, přičemž tato pohledávka byla spolu s příslušenstvím přihlášena do insolvenčního řízení, kde ji však insolvenční správce [redacted] popřel, což vedlo ke sporu skrze incidenční žalobu. Odvolatel dále tvrdí, že společnost [redacted] s.r.o., měla pohledávku vůči společnosti [redacted] s.r.o. ve výši 30 milionů Kč, která byla předmětem řízení u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 Cm 532/2009, spor však nemohl proběhnout, neboť společnost [redacted] s.r.o., nebyla osvobozena od povinnosti zaplatit soudní poplatek. Uvedené by však dle jeho mínění bylo dostatečným zajištěním jakéhokoliv úvěru až do výše 10 milionů Kč.

Odvolatel proto uzavírá, že neměl v úmyslu nedodržet podmínky v úvěrové smlouvě, do poslední chvíle se snažil závazky společnosti [redacted] s.r.o., plnit, a to i za cenu, že musel prodat vlastní byt. Soud prvního stupně měl také podle názoru odvolatele přihlídnout k možnému skutkovému a právnímu omylu způsobenému manipulací ze strany

zprostředkovatelů. Odvolatel nemohl předjímat řetěz nepředvídatelných jednání třetích osob, aby bylo možné dovodit jeho zavinění.

Ve vztahu k výroku 3) výroku o vině napadeného rozhodnutí obžalovaný popisuje jeho historii jako klienta [REDAKCE], a.s., což soud prvního stupně ve svém hodnocení nezohlednil. Úvěr ve výši 300.000,- Kč byl předem předschválen pracovníky peněžního ústavu, uzavření smlouvy bylo pouze formálním krokem, což dle obžalovaného potvrdila svědkyně [REDAKCE]. Soud prvního stupně dle něj nesprávně argumentoval ve vztahu k měsíčním příjmům odvolatele ve výši 29.000,- Kč. Z daňového hlediska společník a jednatel společnosti s ručením omezeným získávají automaticky statut zaměstnance. Příjmy, které vykazoval, byly cestovní náhrady za použití soukromého vozidla pro společnost [REDAKCE], s.r.o. Cestovní náhrada nepodléhá zdanění, pokud nepřekročí horní limit stanovený pro zaměstnance zaměstnavatelem. Průměrná cena pohonných hmot stanovená příslušným pokynem byla vyšší než ta, za kterou byly pohonné hmoty skutečně nakupovány, případně byl vykázán vyšší počet ujetých km. Tento příjem proto nepředstavoval náhradu skutečně vynaložených nákladů, jak to účelově proti odvolateli interpretuje soud prvního stupně, ale byl vyšší. Obžalovaný proto neakceptuje závěr soudu prvního stupně, že v době podání žádosti prokazatelně nedosahoval příjmů potřebných ke splácení úvěru, a proto uvedl banku v omyl, neboť dle jeho názoru příjem v podobě cestovních náhrad představoval dostatečný finanční zdroj k úhradě měsíčních splátek úvěru a [REDAKCE] jej akceptovala. Potvrzení o příjmu, které se objevilo ve smluvní dokumentaci, nepodepisoval odvolatel ani [REDAKCE]. Vzhledem k již zmíněnému předschválení úvěru jej odvolatel vůbec nepředkládal, neboť by bylo nadbytečné, a bylo dodatečně vytvořeno a vloženo do smluvní dokumentace neznámou osobou. Úvěr byl zpočátku řádně splácen až do doby, kdy zemřel [REDAKCE] a finanční situace odvolatele se dále zhoršila. Takový vývoj však nemohl předvídat, ani být s tím srozuměn. Jelikož splátky byly nastaveny anuitně, není možné jej vinit ani z toho, že na jistinu úvěru uhradil pouze necelých 10.000,- Kč, protože z celkově zaplacené částky byly hrazeny především úroky.

Odvolatel namítá, že v posuzovaném případě byla porušena zásada volného hodnocení důkazů, soudem provedená selekce důkazů odporuje principu spravedlivého procesu, nalézací soud nemohl dospět ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a jeho vyvozené právní závěry jsou nepřesvědčivé. Soud prvního stupně ani nevyhodnotil věrohodnost výpovědí svědků s přihlédnutím k tomu, jaký měli vztah k osobě obžalovaného a k projednávané věci. Dle obžalovaného bude nezbytné dokazování doplnit podrobnějším a opakovaným výsledkem slyšených svědků, provést konfrontaci mezi obžalovaným a [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] i mezi těmito svědky navzájem.

Obžalovaný v opravném prostředku vyjmenovává listiny, které byly obžalobou předloženy k hlavnímu líčení ve vztahu k výroku 1), 2) a 3) a jsou v trestním spise založeny pouze v černobílých kopiích, některé s razítkem „tato kopie souhlasí s originálem“. Namítá, že ani u jedné listiny není popsáno, jak vypadal její originál, tj. není specifikováno, zda se jednalo o listinu s originálem podpisu, nebo zda i originál byl ve skutečnosti kopií. Černobílé kopie dokladů však nemohou podle jeho názoru prokazovat vinu konkrétní osoby, neboť policejní orgán není oprávněn k ověřování listin. Z takových dokladů nelze vyvodit jednoznačný závěr, že obžalovaný byl seznámen s jejich obsahem a bylo mu známo, že obsahují nepravdivé údaje. Listinné důkazy v této podobě nevyvrací argument obhajoby, že předmětné listiny obžalovaný poprvé viděl až v trestním spisu. Listiny mohl vyhotovit kdokoliv, kdo k tomu měl potřebnou techniku, dovednost a znalost metodiky schvalování bankovních úvěrů. Není nijak prokázáno, že to byl právě odvolatel, nebo jiná osoba s jeho souhlasem. Kopie listin nevypovídají ani o tom, jakým způsobem byly do banky doručeny.

Odvolatel se neztotožňuje s názorem, že pokud doklady obsahující nepravdivé údaje byly dodány do banky jinými osobami, pak tyto osoby jednaly jménem obžalovaného a v jeho zájmu, a odvolatel proto nese za jejich jednání odpovědnost. Trestní odpovědnost odvolatele byla podle jeho názoru vyvozena z toho, že je jediným jednatelem společnosti [REDAKCE], s.r.o., podle něj však nelze vyvozovat objektivní trestní odpovědnost, tj. za následek, bez zavinění.

Výrok o náhradě škody je podle odvolatele zavádějící. O nárocích [REDAKCE] a.s., bylo již před zahájením hlavního líčení pravomocně rozhodnuto Městským soudem v Praze. [REDAKCE] a.s., také nepodávala ve vztahu k odvolateli žádné trestní oznámení, trestní řízení bylo zahájeno na základě vlastní iniciativy policejního orgánu.

K odvolání odvolatel přiložil osvědčení o prohlášení [REDAKCE] o tom, že se obžalovaný stal obětí podvodu [REDAKCE] a jeho spolupracovníků, které sepsal notář [REDAKCE] (stejnopis notářského zápisu NZ 1024/2016), dopis svědka [REDAKCE] z 26. srpna 2016, ve kterém svědek hodnotí toto trestní řízení jako jednostranně vedené v neprospěch odvolatele a nově uvádí další údaje o podnikání či plánech odvolatele a firmy [REDAKCE], spol. s r. o., od roku 2001, vyrozumění Obvodního ředitelství policie [REDAKCE], 3. oddělení hospodářské kriminality z 16. prosince 2011, jímž byli [REDAKCE] a [REDAKCE] vyrozuměni, že šetření jimi podaného trestního oznámení bude probíhat u Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, neboť souvisí s podezřením týkajícím se možného spáchání trestné činnosti podezřelého [REDAKCE] směrem ke společnosti [REDAKCE], spol. s r. o., a dále odkázal na kopii smlouvy o zástavě nemovitosti č. N-1/568-171-06 z 8. června 2006, kopii poptávky společnosti [REDAKCE], s. r. o. z 5. dubna 2007, kopii dopisu společnosti [REDAKCE], spol. s r.o., ze dne 23. srpna 2007, přihlášku pohledávky věřitele [REDAKCE], spol. s r.o. z 20. června 2008, opravu žaloby na určení pravosti pohledávky ze 3. října 2008, žalobu na vyloučení majetku z majetkové podstaty dlužníka z 11. listopadu 2008 a její doplnění z 23. ledna 2009, již založené ve spisu.

Závěrem obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. a), b) a c) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové zpočátku písemného odůvodnění odvolání zdůrazňuje, že pokud jde o skutková zjištění a právní závěry krajského soudu vtělené do rozhodnutí o vině obžalovaného, nemá proti nim výhrad. Podle jeho názoru lze akceptovat i výměru nepodmíněného trestu odnětí svobody, který byl jako úhrnný uložen ve výměře nepřevyšující dolní čtvrtinu zákonné trestní sazby § 211 odst. 6 tr. zákoníku, i trest zákazu činnosti vyměřený v polovině zákonné trestní sazby. Soudu prvního stupně však vytýká, že úhrnný trest uložil „dle § 250b odst. 4 tr. zákona za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku“. Ve smyslu správně použitého ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku, odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. Obdobné ustanovení obsahoval i trestní zákon v § 35 odst. 1. V posuzovaném případě trestní sazba trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákona činí dva až osm let odnětí svobody, u zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku je stanovená sazba trestu odnětí svobody v rozmezí pět až deset let. V posuzovaném případě tedy měl být podle názoru odvolatele ukládán úhrnný trest podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a uvedené pochybení soudu prvního stupně bude zapotřebí v odvolacím řízení napravit.

Státní zástupce se dále domnívá, že obžalovanému by měl být vyjma citovaných trestů uložen i trest peněžitý. Obžalovaný se dopustil dvou úmyslných trestných činů, jimiž získal pro sebe nebo svou společnost majetkový prospěch, a uložení peněžitého trestu ve smyslu § 67 tr. zákoníku by proto bylo dle mínění odvolatele na místě. Obžalovaný na základě posuzovaného jednání vylákal dohromady 16.100.000,- Kč a svým jednáním způsobil celkovou škodu téměř 11.000.000,- Kč, kterou se však v průběhu trestního řízení nepokusil uhradit ani částečně a spáchání trestné činnosti popírá. Uložení peněžitého trestu by proto bylo adekvátní sankcí, a to zejména za situace, kdy obžalovanému povinnost k náhradě škody nebyla uložena a soud poškozenou [redacted], a. s. odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z těchto důvodů proto státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu sám uložil podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku shodný úhrnný trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti, jaký mu byl uložen již soudem prvního stupně, a nově též peněžitý trest ve výměře asi 300.000,- Kč - 400.000,- Kč, včetně přiměřeného náhradního trestu odnětí svobody.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které odvoláními nebyly vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost odvoláním napadeného výroku. Při svém rozhodování byl dále omezen zásadou zákazu reformace in peius, neboť ve věci bylo podáno odvolání v neprospěch obžalovaného jen do výroku o trestu (§ 259 odst. 4 tr. řádu). Přitom dospěl k následujícím závěrům:

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno v souladu s trestním řádem a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by měly vliv na možnost uplatnění práva obžalovaného na obhajobu. Soud prvního stupně v hlavním líčení zákonným způsobem provedl veškeré zásadní důkazy nezbytné pro rozhodnutí a dostal tak požadavku ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Je třeba přisvědčit obžalovanému, že soud prvního stupně podrobně neodůvodnil, proč zamítl jím uplatněné návrhy na doplnění dokazování v hlavním líčení a toto nedodržení požadavku § 125 odst. 1 tr. řádu je vadou řízení, nejedná se však o vadu podstatnou, která by mohla mít vliv na správnost a zákonnost některého z výroků napadeného rozsudku, neboť rozhodnutí samotné je správné. Rovněž Vrchní soud v Praze považuje za nadbytečné opakování důkazů, které již byly bezchybně provedeny v hlavním líčení, důkazů, které nesměřují k meritu věci a okolnosti, jež by měly být těmito důkazy objasněny, nemají přímou souvislost s projednávanými skutky, nebo důkazů, kde jimi prokazovaná skutečnost již z provedeného dokazování bez pochybností vyplývá. Ze stejných důvodů vrchní soud zamítl návrh obžalovaného na přečtení listiny – „sdělení ve věci podání trestního oznámení na pana [redacted], nar. [redacted] a výkazu zisku a ztrát společnosti [redacted] spol. s r.o. ke dni 31. prosince 2007, která se týká spolupráce obžalovaného se svědkem [redacted], učiněný ve veřejném zasedání. Ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu vymezuje rozsah dokazování tak, aby vedl k potřebnému zjištění skutkového stavu věci. To znamená, že povinností soudu není provádět všechny navržené nebo dostupné důkazy, nýbrž vytvořit dostatečný podklad pro spravedlivé rozhodnutí ve věci, což již v posuzované věci bylo splněno.

Ve vztahu k bodu 2) a 3) výroku o vině napadeného rozsudku soud prvního stupně provedené důkazy hodnotil důsledně v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tj. jednotlivě, v souhrnu i ve vzájemných souvislostech, a to podle svého vnitřního

přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, a dospěl ke skutkovým zjištěním, s nimiž se odvolací soud zcela ztotožňuje. V tomto rozsahu také svá správná skutková zjištění vtělil do výroku o vině napadeného rozsudku a v jeho odůvodnění vysvětlil, jakým způsobem ke svým skutkovým závěrům dospěl. Byť je odůvodnění napadeného rozsudku až příliš stručné, je zřejmé, které skutečnosti vzal soud prvního stupně za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a to zejména pokud si důkazy vzájemně odporovaly. Lze proto konstatovat, že skutková zjištění, která soud prvního stupně učinil, mají oporu v obsahu provedených důkazů, soud prvního stupně se v rámci svého hodnotícího postupu rovněž náležitě vypořádal s obhajobou obžalovaného a vyložil základní hodnotící úvahy, které vyústily v jeho závěr o vině obžalovaného. Odvolací soud se s těmito závěry ztotožnil, proto pro stručnost odkazuje i na argumentaci soudu prvního stupně, neboť odvolací námitky uplatněné obžalovaným jsou opakováním jeho obhajoby uplatněné v rámci hlavního líčení.

Shora uvedené ve značné míře platí i ve vztahu k bodu 1) výroku o vině napadeného rozsudku. Soud prvního stupně se však nevypořádal se všemi okolnostmi důležitými pro rozhodnutí, v odůvodnění napadeného rozsudku je pouze částečně konstatoval, aniž by se jimi blíže zabýval, a jeho hodnotící úvahy proto nelze pro absenci odůvodnění přezkoumat, jak bude rozvedeno dále. Jedná se přitom o důkazy, které jsou významné pro právní kvalifikaci jednání obžalovaného.

Svá správná skutková zjištění Krajský soud v Hradci Králové oprávněně založil zejména na výpovědích svědkyň [REDAKCE] a [REDAKCE], pracovníc [REDAKCE] a. s., a listinných důkazech, o jejichž průkaznosti nemá pochybnosti ani Vrchní soud v Praze, a to případně i v souvislosti s výpovědí obžalovaného nebo s dalšími svědeckými výpověďmi.

Ve vztahu k bodu 1) výroku napadeného rozsudku svědkyně [REDAKCE], jejíž výpověď odvolací soud hodnotí jako zcela hodnověrnou, potvrdila obhajobu obžalovaného, že na možnost získání hypotéky pro společnost [REDAKCE] spol. s r.o. se informoval nejprve [REDAKCE]. Současně však vypověděla, že později jednala i přímo s obžalovaným a ten v její přítomnosti podepisoval smlouvy, které se vázaly k poskytnutí hypotečního úvěru, to znamená úvěrovou smlouvu, zajišťovací smlouvu, směnečnou smlouvu, účetní výkazy a žádost o úvěr. Přestože nebyla schopná si pro odstup času vzpomenout, který doklad získala od [REDAKCE] a který dodal obžalovaný, jednoznačně potvrdila, že o záměru v nemovitosti podnikat hovořil právě obžalovaný, z jeho údajů vyplynulo i to, že společnost [REDAKCE] spol. s r.o., má zaměstnance, jejichž počet se uváděl do žádosti. Nepochybně také přímo klienta informovala o tom, že hypoteční úvěr nelze použít na jiný, než sjednaný účel. Ve vztahu k bodu 2) výroku napadeného rozsudku i to, že přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2006 společnosti [REDAKCE] spol. s r. o. a výkazy pohledávek a závazků z obchodního styku společnosti [REDAKCE] spol. r. o. za rok 2005 – 2007 předkládal právě obžalovaný, svědkyně uvedla pouze v rovině pravděpodobnosti a připustila tak možnost, že účetní výkazy společnosti [REDAKCE] spol. s r.o., jí předával [REDAKCE]. S jistotou však vypověděla, že jednání vedla osobně s [REDAKCE] a údaje o ekonomických výsledcích firmy mu předkládala k podpisu, takže s nimi musel být seznámen. V době jednání o poskytnutí revolvingového úvěru v roce 2008 již byly problémy se splácením hypotečního úvěru – obžalovaný požádal o odklad splátek a informoval, že podnikatel, se kterým měl spolupracovat, odjel zpátky do Německa a k původně plánované spolupráci asi nedojde. V této souvislosti byl informován o tom, že jeho žádost o odklad splátek hypotečního úvěru nebyla povolena, neboť podle předložených dokumentů ekonomika společnosti není natolik špatná, aby klient nemohl splátky hradit. Při těchto jednáních předkládal obchodní smlouvy přímo obžalovaný, který stanovil údaje o

budoucím zisku z nich; přitom i jednoznačně uváděl, že společnost [redacted] spol. r.o., nadále podniká a chce svou činnost dále rozvíjet. Po souhlasu centrály byl vypracován plán revitalizace firmy [redacted] spol. s r.o., a to konkrétními kroky stanovenými ve spolupráci s obžalovaným a podle jeho údajů, jak bude firma fungovat dále. Poté byly stanoveny podmínky úvěrové smlouvy, konkrétně budoucí povinnost dokládání účetních výkazů a kontrola pohledávek a závazků. Teprve v květnu 2008 ji obžalovaný informoval, že společnost [redacted] spol. s r.o., nemá žádné zaměstnance a nepodniká.

Ve vztahu k bodu 1) výroku rozsudku soud prvního stupně správně vyhodnotil i zprávu [redacted] a výpověď svědka [redacted], jednatele společnosti [redacted] s.r.o., spolu s příslušnými listinnými důkazy. Z nich je jednoznačné, že obžalovaný podepsal smlouvu o smlouvě budoucí kupní z 21. dubna 2006 a svěřenskou smlouvu z 8. června 2006, z nichž vyplývala kupní cena nemovitosti ve výši 5.250.000,- Kč. Z údajů poskytnutých [redacted] vyplývá, že svěřenská smlouva byla sepsána přímo s obžalovaným [redacted], přičemž v této smlouvě je jasně deklarováno, že částka 2.750.000,- Kč má být zaslána na účet společnosti [redacted] spol. r.o. O splnění této povinnosti byla společnost [redacted] spol. r.o., písemně informována. Tato skutečnost vyplývá také z výpisu z bankovního účtu společnosti [redacted] spol. s r. o., na který byla částka 2.750.000,- Kč připsána 22. června 2006, a dále i to, že tyto finanční prostředky poté použil právě obžalovaný, což vyplývá i z jeho výpovědi. V bodu 2) výroku napadeného rozsudku nalézací soud svá skutková zjištění dále důvodně opřel o správně vyhodnocené výpovědi svědků [redacted], [redacted] a [redacted] v bodu 3) i o výpověď [redacted] osobní asistentky obžalovaného.

S těmito důkazy je souladný i znalecký posudek z oboru písmoznalectví, vyžádaný soudem na návrh obžalovaného, vypracovaný znalcem [redacted] a výpověď znalce v hlavním líčení. Nelze přisvědčit mínění obžalovaného, že z listin ověřených policejním orgánem nelze předpokládat, že kopie založené ve spisu byly získány z originálu, neboť policejní orgán nemá oprávnění ověřovat pravost listin. Toto tvrzení je samo o sobě pravdivé, pro účely trestního řízení je však postačující zjištění, že policejní orgán měl k dispozici originál listiny a kopii originálu buď sám vytvořil, nebo mohl obsah originálu a kopie porovnat. Pokud tedy znalec při svém zkoumání vycházel z policejním orgánem pořízené fotokopie, je jednoznačné, že podpis obžalovaného na původním dokumentu byl originálem.

Za sjednávání úvěrové smlouvy je přitom zapotřebí považovat celý postup vedoucí k uzavření smlouvy o úvěru, tedy i přípravné jednání, v jehož rámci si strany úvěrové smlouvy poskytují určité údaje podstatné pro rozhodování obou stran a na jejich základu vyjadřují svá stanoviska související se smlouvou o úvěru, jako je např. určení úvěrového limitu nebo sjednávání zajištění pohledávky z poskytnutého úvěru. V této fázi budoucí věřitel ověřuje ekonomické zdraví subjektu, který o poskytnutí úvěru žádá, a splnění podmínek požadovaných pro kladné rozhodnutí o žádosti budoucího dlužníka; shromažďuje údaje nutné k posouzení rizik úvěrového vztahu a v konečné fázi tvoří návrh konkrétní úvěrové smlouvy. Soud prvního stupně správně dovodil, že pro následné rozhodnutí [redacted] a.s., byly údaje o majetkových poměrech žadatele o úvěr zásadní. Smyslem požadavku banky na předložení údajů bylo získat úplný a pravdivý přehled o hospodaření žadatele o úvěr jako podklad pro rozhodnutí, zda požadovaný úvěr bude či nebude poskytnut a v jaké výši. Výše kupní ceny nemovitosti a její reálná hodnota u hypotečního úvěru a aktiva i pasiva majetku žadatele, objem jeho podnikání a reálný předpoklad budoucího vývoje firmy u revolvingového úvěru a druh a výše pravidelného příjmu obžalovaného u bezúčelového úvěru byly přitom takovými údaji, které byly pro rozhodnutí věřitele zásadní, způsobilé jeho rozhodnutí ovlivnit. Není rozhodné, zda nepravdivé údaje do žádosti o poskytnutí úvěru

vepsal či nepravdivé dokumenty předložil obžalovaný, nebo zda tak učinil [REDAKCE]. Relevantní je skutečnost, že obžalovaný zkreslené údaje stvrdil jako úplné a pravdivé. Byť obžalovaný tuto skutečnost popírá, nalézací soud na základě dalšího důkazního materiálu správně uzavřel, že obžalovaný jednal minimálně v nepřímém úmyslu neoprávněně čerpat úvěr na základě nepravdivých či hrubě zkreslených údajů. Je proto možno uzavřít, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou (s dále uvedenou výjimkou) správná a logicky vyplývající z obsahu provedených důkazů a nemohou být zvrácena odvolacími námitkami obžalovaného.

Ač jsou tyto odvolací námitky velmi rozsáhlé, ve značné míře s posuzovanou věcí nesouvisí (není důvodu se v souvislosti s tímto řízením zabývat předchozím podnikáním obžalovaného či předchozími úvěry poskytnutými společností [REDAKCE], spol. s r.o., ať již [REDAKCE] a.s., nebo [REDAKCE] nebo trestním stíháním jiných osob), obžalovaný v nich i částečně dezinterpretuje skutečný obsah provedených důkazů. Obžalovaný se snaží vzbudit dojem, že se stal obětí trestné činnosti jiných osob. Ve skutečnosti se však vědomě zapojil do skupiny osob, které mezi společnostmi, v nichž působili jako jejich statutární orgán, přelévali peněžní prostředky s cílem vytvořit zdání, že jde o obrat z řádného podnikání, a se záměrem získat na základě domnělých hospodářských výsledků bankovní úvěr. Není důvodu nevěřit obžalovanému, že tuto síť vytvořil a organizoval [REDAKCE], z provedených důkazů, zejména výpovědi [REDAKCE], však vyplývá i dobrovolná aktivní činnost obžalovaného.

Pouze pro úplnost lze k odvolacím námitkám obžalovaného konstatovat, že svědkyně [REDAKCE] nevyloučila, že k podpisu úvěrové smlouvy k účtu č. [REDAKCE] ve výši 7.000.000,- Kč došlo v [REDAKCE] jak tvrdí obžalovaný. Vzhledem ke shora uvedenému by však tato skutečnost neměla na posouzení skutku žádný dopad.

Ve vztahu k jednání popsanému pod body 2) a 3) výroku o vině napadeného rozsudku soud prvního stupně důvodně konstatuje, že obžalovaný si již při podpisu úvěrových smluv musel být vědom, že nejsou vytvořeny zdroje pro to, aby byly hrazeny pravidelné splátky úvěrů, nebo že se jedná o plány závislé na velmi nejisté budoucnosti, a z jakých skutečností k tomuto správnému závěru dospěl. Jinými slovy řečeno, nalézací soud se řádně zabýval otázkou zavinění následku spočívajícího ve způsobení škody velkého rozsahu.

Správně zjištěný skutkový stav věci v bodech 2) a 3) výroku napadeného rozsudku soud prvního stupně pak v souladu se zákonem právně kvalifikoval jako pokračování ve zvlášť závažném zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku. Posuzovaný skutek byl spáchán za účinnosti zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění změn a doplňků účinném do 31. prosince 2009. Při posouzení skutku podle tohoto zákona z hlediska ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákona je třeba konstatovat, že formální okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, tzn. způsobení škody velkého rozsahu (§ 89 odst. 11 tr. zákona) pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost a odpovídá typové společenské nebezpečnosti v běžně se vyskytujících obdobných případech. Projednávaný čin (tedy materiální obsah jednání obžalovaného [REDAKCE] projednávaného v tomto trestním řízení v rozsahu bodu 2) a 3) napadeného rozsudku) nyní naplňuje všechny znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku. Na trestný čin trestní zákon účinný v době spáchání skutku stanovil trest odnětí svobody v trvání pěti až dvanácti let. Za zvlášť závažný zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku trest odnětí svobody na pět až deset let. Za této situace je správný závěr soudu prvního stupně, že pro obžalovaného je příznivější posouzení skutku podle pozdějšího zákona

vzhledem k nižší horní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 211 odst. 6 tr. zákoníku oproti ustanovení § 250b odst. 5 tr. zákona.

Ve vztahu k jednání popsanému bodem 1) výroku napadeného rozsudku se však nalézací soud otázkou zavinění následku vůbec nezabýval. Odvolací soud nemůže shledat a vytknout vady rozsudku tam, kde soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu jenom proto, že sám na základě vlastního přesvědčení by při hodnocení důkazů postupoval jinak, rovněž je povinen zásadně sám dalším dokazováním a hodnocením důkazů napravit nedostatky skutkových zjištění. V posuzovaném případě však jsou skutková zjištění soudu prvního stupně k otázce zavinění následku spočívajícího ve vzniku značné škody zcela neúplná; soud prvního stupně se okolnostmi významnými pro rozhodnutí vůbec nezabýval, správnost jeho rozhodnutí proto vůbec nelze přezkoumat a odvolací námitky obžalovaného jsou v tomto směru zcela důvodné.

Soud prvního stupně konstatoval, že ohledně nemovitosti popsané v bodu 1) výroku napadeného rozsudku existovala dlouhodobá nájemní smlouva, kde výše měsíčního nájemného přesahovala pravidelnou splátku úvěru, nikterak se však nezabývá výpovědí obžalovaného, že předpokládal trvání nájmu až do úplného splacení úvěru. Obžalovaný sám tvrdí, že výši nájmu považoval za přiměřenou; svědek [REDAKCE] ve své výpovědi uvedl, že neměl možnost porovnat, zda požadované nájemné je přiměřené, návrh obžalovaného dobrovolně přijal. Pokud výši nájmu za neúměrně vysokou považovala svědkyně [REDAKCE], informovala o tom pouze svědka [REDAKCE], nikoliv obžalovaného. V tomto směru potvrzuje verzi obžalovaného i výpověď svědka [REDAKCE], který provoz společnosti [REDAKCE] s.r.o. (nyní [REDAKCE] s.r.o. v likvidaci) viděl a firmu hodnotil jako navenek velmi schopnou. Z provedeného dokazování, zejména zprávy poškozeného, přitom vyplývá, že splátky úvěru byly hrazeny po dobu téměř dvou let. Soud prvního stupně rovněž zaznamenal existenci smlouvy uzavřené mezi [REDAKCE] a.s., a společností [REDAKCE] spol. s r.o., o zástavě předmětné nemovitosti. V napadeném rozhodnutí však nevysvětlil, z jakého důvodu při určení výše škody způsobené skutkem pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku považuje za rozhodnou hodnotu nemovitosti právě ke dni 25. dubna 2013.

Aniž by chtěl vrchní soud předjímat nové rozhodnutí nalézacího soudu, je třeba konstatovat, že v napadeném rozsudku soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný použil prostředky získané účelovým úvěrem v nikoli malém rozsahu na jiný než určený účel bez souhlasu věřitele, což však měl vyjádřit i právní kvalifikací podle odst. 2 ustanovení § 209b tr. zákona.

Vrchní soud v Praze proto podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákona a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání. V novém řízení se soud prvního stupně musí oběma shora uvedenými okolnostmi zabývat, aby bylo jeho rozhodnutí úplné, a svůj postup musí také v odůvodnění nového rozhodnutí vysvětlit.

Pouze pro úplnost odvolací soud upozorňuje, že vzhledem k datu zahájení trestního stíhání v posuzované věci bude třeba současně hodnotit i otázku případného promlčení; v obecné rovině pak i na ustanovení § 264 odst. 2 tr. řádu, případně i § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu.

Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek částečně zrušen ve výroku o vině, musel být podle § 258 odst. 2 tr. řádu zrušen i ve výroku o trestu.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlíží k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti nápravy; dále k jeho chování po činu, zejména k případné snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlíží také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku). Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem (§ 39 odst. 2 tr. zákoníku). Dalšími kritérii pro stanovení trestu je existence polehčujících a přitěžujících okolností, délka trestního řízení, doba uplynulá od spáchání trestného činu, či případná změna situace.

Povaha a vysoká typová závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu úvěrového podvodu je vyjádřena již stanovením trestní sazby odnětí svobody, tedy, jak již bylo shora uvedeno, v posuzovaném případě od pěti do deseti let odnětí svobody). Při rozhodování o individualizaci trestu Krajský soud v Hradci Králové důvodně ve prospěch obžalovaného přihlédl ke skutečnosti, že obžalovaný dosud nebyl odsouzen, i k době, která od spáchání trestného činu uplynula. Vrchní soud se s hodnocením těchto skutečností, jak je nalézací soud promítl do výše trestu a vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku, ztotožňuje. Soudu prvního stupně však nelze přisvědčit, že jako přitěžující okolnost je v posuzovaném případě třeba hodnotit výši způsobené škody, neboť ve vztahu ke zločinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 6 tr. zákoníku zůstává výše způsobené škody blízko spodní hranici škody velkého rozsahu. Pokud soud prvního stupně správně jako přitěžující okolnost hodnotil skutečnost, že se obžalovaný dopustil dvou trestných činů, zrušením výroku o vině v jeho bodu 1) tato přitěžující okolnost zanikla.

Na trestný čin, jehož se obžalovaný dopustil, stanoví trestní zákon v ustanovení § 211 odst. 6 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání pěti až deseti let. Při určení konkrétní výše uloženého trestu se Vrchní soud v Praze zcela ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že výraznou polehčující okolností v tomto konkrétním případě je dosavadní bezúhonnost obžalovaného a výraznou měrou je třeba přihlídnout i k době, která od spáchání trestného činu uplynula, aniž došlo k dalšímu protiprávnímu jednání obžalovaného. Po zvážení všech výše rozvedených hledisek je přiměřený, odpovídající účelu trestu trest odnětí svobody vyměřený na spodní hranici zákonné sazby. K těmto skutečnostem a dále k osobním poměrům obžalovaného soudy obou stupňů rovněž přihlídl při volbě typu věznice, ve kterém uložený trest bude vykonáván. I vzhledem k dosavadnímu způsobu života obžalovaného lze důvodně předpokládat, že účelu trestu bude dosaženo i při zařazení do věznice s mírnějším režimem, než zákon v obecné rovině předpokládá.

Soud prvního stupně uložil obžalovanému i trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu pěti roků. S uložení druhu tohoto trestu se odvolací soud zcela ztotožňuje. Podstatou trestu zákazu činnosti je zabránit pachateli v dalším páčání trestné činnosti spojené s činností zakazovanou. Jedná se o dočasné vyřazení pachatele z možnosti vykonávat zaměstnání, povolání, funkci nebo činnost, k níž je zapotřebí zvláštního povolení nebo jejíž výkon upravují zvláštní předpisy. Podmínkou, aby tento druh trest mohl být v trestním řízení uložen, je skutečnost, že posuzovaná trestná činnost má souvislost s činností tímto trestem zakazovanou.

V posuzovaném případě obžalovaný při páčání trestné činnosti zneužil své funkce statutárního orgánu obchodní společnosti. Krajský soud vymezil rozsah činnosti, která byla

obžalovanému do budoucna zakázána, v zásadě správně a i výměra trestu odpovídá závažnosti trestné činnosti obžalovaného. Vrchní soud v Praze proto přejal obsah trestu zákazu činnosti uloženého rozsudkem prvního stupně do nového rozhodnutí, precizoval však popis zakazované činnosti.

Odvolací soud se neztotožňuje s názorem státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, že v posuzovaném případě je namístě vzhledem k zjištěnému motivu pachatele uložit i trest peněžitý. Ze samotné skutečnosti, že obžalovanému nebyla uložena povinnost k náhradě škody napadeným rozsudkem, nelze dovodit, že tuto povinnost obžalovaný nemá. Povinnost k náhradě škody mu totiž již byla pravomocně uložena směnečným platebním rozkazem Městského soudu v Praze z 1. března 2012 sp. zn. 53 Cm 304/2010, směnečným platebním rozkazem téhož soudu z 12. října 2010 sp. zn. 54 Cm 304/2010 a rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích z 10. června 2015 sp. zn. 16 C 244/2013. K vymožení pohledávek jsou vedena exekuční řízení. Uložení trestu spojeného s finančním postihem by proto jednak bylo v neprospěch poškozeného, jednak rozporné s ustanovením § 68 odst. 6 tr. zákoníku.

Pro úplnost je možno konstatovat, že odvolání státního zástupce je důvodné v námitce, že krajský soud při ukládání úhrnného trestu pochybil způsobem popsáním v odvolání státního zástupce. Vzhledem k tomu, že v dalším textu odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud vychází z trestní sazby odnětí svobody v trvání pěti až deseti let, lze předpokládat, že se jednalo pouze o nezamýšlený omyl při psaní, neboť trestní sazba trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákona činí dva až osm let odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že částečným zrušením napadeného rozsudku ve výroku o vině došlo k novému rozhodnutí o uloženém trestu, byl tento nedostatek zhojen.

Naposledy se odvolací soud zabýval výrokem o náhradě škody. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, jímž způsobil jinému majetkovou škodu, uloží mu zpravidla v rozsudku, aby ji poškozenému nahradil, jestliže byl nárok včas uplatněn. Jak vyplývá z obsahu spisu, [REDAKCE] a.s., byla v tomto trestním řízení řádně poučena o svých právech poškozeného, byla jí zaslána obžaloba a byla vyrozuměna o konání hlavního líčení. K adheznímu řízení se včas a řádně připojila, přičemž specifikovala, že o nároku na náhradu škody způsobené jednáním popsáním v bodech 1) a 2) výroku napadeného rozsudku již bylo rozhodnuto v občanskoprávním řízení, a v adhezním řízení je uplatněn pouze nárok na náhradu škody způsobené útokem popsáním pod bodem 3) napadeného rozsudku, a to v částce 290.706,22 Kč. Vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo k rozhodnutí i o tomto nároku rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích z 10. června 2015 sp. zn. 16 C 244/2013, který nabyl právní moci 4. srpna 2015, měl soud prvního stupně po 10. červnu 2015 rozhodnout tak, že se [REDAKCE] a.s., se podle § 206 odst. 4 tr. řádu nepřipouští k hlavnímu líčení jako poškozený. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, je rozhodnutí o odkázání poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. řádu jediným způsobem rozhodnutí, které přicházelo v úvahu, neboť v adhezním řízení nelze návrh poškozeného na náhradu škody zamítnout.

Vrchní soud v Praze proto vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině v rozsahu bodu 1) napadeného rozsudku a ve výroku o trestu a sám nově podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl tak, jak je shora uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může **podat** pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl **v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí**, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 256f tr. řádu.

V Praze dne 14. června 2017

JUDr. Hana Navrátilová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

[redacted]

[redacted]

